

Het staat in de Sterren

HARTENJAGER

1

‘Dank jullie wel!’ Ik glimlach ademloos naar de juichende menigte.

Als het weer stil wordt, knijp ik mijn ogen tot spleetjes tegen de felle lampen, mijn hoofd dicht bij de microfoon. ‘Jullie weten het misschien niet, maar ik ben al journalist sinds mijn zesde.’ Mijn prijs – een ganzenveer met inktpot van gietijzer – is zo zwaar dat ik hem op het spreekgestoelte moet zetten. ‘Toen Tommy Holland Brit Jones zoende op de schommel, hoorde iedereen op de speelplaats dat het eerst van mij.’

Beneden, op de eerste rij van de enorme zaal, begint mam te lachen.

‘Maar de waarheid is altijd mijn kompas geweest... Dus toen Brit de kus beantwoordde met een stomp, deed ik daar ook verslag van.’

Nu lacht iedereen.

‘Sindsdien heb ik over de hele aardbol de waarheid nagejaagd, mensen zonder stem een stem gegeven, de hulpelozen hulp geboden en de zwakken... eh... kracht.’

Ik kan pap met een van trots glimmend gezicht naast mam zien zitten.

‘Bedankt, pap en mam, voor jullie vertrouwen en steun. En...’ Ik krijg een brok in mijn keel. ‘...en mijn lieve broer Ben. Jouw levendigheid en lef geven me zo veel inspiratie.’

Hij glimlacht breed. Dat is meer waard dan wat voor prijs ook.

Ik krijg tranen in mijn ogen en sla mijn handen voor mijn gezicht. In de zaal klinkt geschuifel. Ik kijk tussen mijn vingers door en zie dat het publiek is opgestaan. En dan beginnen ze weer te klappen! Het applaus rolt als een golf over me heen.

‘Gemma! Gemma!’ Ze roepen mijn naam.

‘En jullie, mijn lieve lezers, ontzettend bedankt.’ Ik onderdruk een snik. ‘Zonder jullie steun zou ik hier nu niet staan.’ Ik pak mijn prijs op en hou hem in de hoogte. Hij is plotseling zo licht als een veertje. ‘En iedereen bij de Oxford English Dictionary,’ ga ik door – ik ben nu goed op dreef –, ‘heel erg bedankt voor jullie geweldige woorden. En de makers van Bic-pennen, bedankt voor jullie... inkt. En bedankt Filofax, voor mijn overzichtelijke agenda, en Canon voor mijn printer, en Microsoft voor Office en –’

‘Gemma! Gemma!’ Het geroep wordt luider. Ik voel me Brangelina en Prins Harry in één.

‘Hé, Gemma! Hoe gaat-ie?’

Raaf?

Ik schrik op uit mijn fantasie en draai me om. Het publiek verandert in een rij vuilnisbakken en de prijs in mijn hand blijkt een flesje Sprite. Ik ben weer in Furniss Street, op weg naar school, en mijn beste vriendin Raaf rent op me af, haar grote sporttas achter zich aan slepend.

‘Wat deed je met dat flesje?’ Raaf haalt me in en gooit haar tas weer over haar schouder. Haar echte naam is Rebecca, maar zo lang ik me kan herinneren noemt iedereen haar Raaf vanwege haar ravenzwarte haar. ‘Ik zag je vanuit de bus... Je hield het omhoog alsof het de olympische vlam was of zo.’

Mijn wangen staan in brand en ik prop het flesje weer in mijn tas. ‘Niks, ik was gewoon... gewoon... aan het sporten.’

Raaf proest het uit. ‘Sporten? Met een flesje Sprite?’

‘Ja, tuurlijk.’ Mijn fantasie neemt het over. ‘Sporten met flesjes is een rage onder beroemdheden. Ze noemen het Bruisfitness.’ Ik werp een blik opzij. ‘Bruis, als in een bruisend drankje, weet je wel. En de bonus is dat je meteen een frisse beloning krijgt als je klaar bent.’

Raaf rolt met haar ogen. ‘Ja, vast. Je deed je dankwoord bij de prijsuitreiking weer, of niet soms?’

Ik grinnik en knik een beetje schaapachtig. Raaf kent me gewoon te goed.

Ze haakt haar arm door de mijne als het hek van school in zicht komt. ‘Ik zweer je, jij leeft vooral in je hoofd.’

‘Ja, maar het is daarbinnen ook veel leuker.’ Ik struikel als een vijfdeklasser me opzijduwt bij de ingang van het schoolplein. ‘Het valt niet mee om in de derde te zitten. Ze zouden het niet Leerjaar Drie maar Leerjaar Niemand moeten noemen.’

Raaf fronst. ‘Wat bedoel je?’

‘Nou, dat is het gevoel dat je krijgt. Dat je een grote dikke niemand bent. Je zit niet in de hoogste klas, en niet in de laagste. Je doet geen examen en je mag niet in de kantine werken. We kunnen net zo goed niet bestaan. De derde klas is waardeloos!’

Raaf haalt haar schouders op. ‘Ik vind het wel leuk.’

‘Ja, nou.’ Ik snuif. ‘Jij vindt vóétbal leuk!’

Raaf kreunt. ‘Praat niet over voetbal. De volgende wedstrijd is donderdag. Ik ben zo zenuwachtig.’

‘Waarom?’ Ik kijk haar aan alsof ze gek is. ‘Jullie hebben het hele jaar nog geen wedstrijd verloren.’

‘Nee, niet in de competitie, maar dit is voor de beker. Er staat veel meer op het spel!’ Raaf hangt de sporttas over haar andere schouder. ‘Hé, jij hebt vandaag toch die vergadering over dat webgebeuren?’

‘Webkrant. Yep.’ Er gaat een rilling van opwinding door

me heen. Meneer Harris, onze leraar Engels, heeft leerlingen die geïnteresseerd zijn in journalistiek gevraagd om vandaag na school bij elkaar te komen. Hij wil een online schoolkrant opzetten. Dit kan het begin zijn van mijn glansrijke carrière. Dit kan de eerste stap zijn op de ladder die me uiteindelijk naar een huilbui tijdens een prijsuitreiking leidt. Dit kan –

Raaf geeft me een por. ‘Kijk. Wat is er met Savanna aan de hand?’

Ik volg haar blik naar een plek tegenover de oude overdekte fietsenstalling. Daar staat Savanna naar ons te zwaaien alsof ze een vliegtuig binnen moet loodsen.

Tegen de tijd dat we bij haar zijn, springt ze op en neer. ‘Meiden, ik heb advies nodig!’ Savanna’s haar en make-up zijn net zo vlekkeloos als altijd, maar haar diepbruine ogen staan bezorgd en een kleine frons maakt rimpels in haar pukkeloze voorhoofd. ‘En ik weet dat ik jullie kan vertrouwen.’

Ik probeer niet al te geschokt te lijken – Savanna is meestal het schoolvoorbeeld van ‘cool’. In al die jaren dat we vriendinnen zijn, heeft ze Raaf en mij nog nooit om raad gevraagd. Nergens over. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Marcus en Job hebben me allebei mee uitgevraagd,’ gilt Savanna. ‘Wat moet ik doen? Wie moet ik kiezen?’

‘O.’ Ik laat mijn tas op de grond vallen. ‘Marcus?’
Savanna trekt een gezicht. ‘Job is veel knapper.’

‘Maar Marcus is aardig,’ zeg ik. Ze moet toch ook met hem kunnen praten, niet alleen zoenen?

‘Waarom ga je niet met allebei tegelijk uit?’ stelt Raaf voor. ‘Dan beslis je daarna.’

Savanna staart naar Raaf alsof die net heeft gezegd dat ze met een brugklasser uit moet gaan. ‘Dat kan toch niet! Dan denkt iedereen dat ik een jongensgek ben!’

Raaf is de eerste die haar wijst op wat toch overduidelijk is: ‘Ik ben bang dat je de verkeerde mensen om raad vraagt, Savanna. Wij hebben niet bepaald verstand van afspraakjes met jongens.’ Ze zucht. ‘Was het maar waar.’

‘O!’ Savanna buigt naar voren. ‘Heb je iemand op het oog, Raaf?’

Raaf schuifelt met haar voeten en bloost. ‘Nee.’

‘Jawel, ik kan het zien. Kom op, je kunt het mij toch wel vertellen. Misschien kan ik je helpen.’

‘Nou, ik vind Jeff Simpson wel leuk,’ mompelt Raaf.

Ik sla mijn arm om haar schouders en druk haar bemoeidigend tegen me aan. Ze is al stapelverliefd op Jeff Simpson sinds onze eerste dag op Green Park High. Helaas wordt die liefde niet beantwoord, zoals bij zoveel grootse liefdesgeschiedenissen.

‘De aanvoerder van het voetbalteam uit de vierde?’ Savanna begint te glimlachen. ‘Ambitieuus! Dat mag ik wel. Maar waarom heb je nooit iets gezegd?’

‘Omdat het stom is.’ Raaf haalt haar schouders op. ‘Hij

zit in de vierde. Hij ziet me niet eens staan.'

'En?' Savanna maakt een losse staart in haar glanzende kastanjebruine haar. 'Hoe oud hij ook is, hij is een jóngen. Hoe moeilijk kan het zijn? Nou, wat moet ik doen met Marcus en Job?' Ze blaast een verdwaalde haar van haar lippen en kijkt bedachtzaam. 'Job,' besluit ze. 'Die is knapper.'

Er klinkt geschreeuw aan de andere kant van het plein. Een groep jongens wijst naar een stelletje dat achter de fietstalling vandaan komt.

'Zijn ze niet vol van zichzelf?' Savanna snuift als Peter Croft en Laura Parker hand in hand het zonlicht in stappen.

Maar ik moet glimlachen als ik zie dat Peter aanbiedt om Laura's tas te dragen. Ze hebben al meer dan een jaar verkering, en op Green Park High is dat bijna hetzelfde als getrouwd zijn. Het was schattig om te zien hoe hun relatie opbloeide en groeide. Maar ik weet niet wat ze moeten doen als de plannen van de rector doorgaan en de oude fietstalling wordt gesloopt om plaats te maken voor glimmende nieuwe fietsenrekken. Dan kunnen ze nergens meer naartoe voor steelse zoensessies.

Een idee voor mijn eerste artikel explodeert in mijn hoofd als de flits van een camera. Peter en Laura zijn niet de enigen die de bouwval als dekking gebruiken voor wat een-op-eentijd in de pauzes. De sloop van die stalling wordt een ramp voor alle verkeringsactiviteiten.

OMG! Ik zie de kop al voor me: ‘sos! Stalling op slooplijst!’
Met één goedgeschreven artikel kan ik een campagne starten om het oude gebouw te redden. Hoop geven aan de hopelozen en liefde aan de –

Een voetbal knalt tegen mijn benen. ‘Hé!’

Hij stuitert weg, maar Raaf legt hem netjes stil met haar voet.

Savanna glimlacht. ‘Kijk eens wie de bal komt halen,’ fluistert ze.

Raaf kijkt op als Jeff Simpson bij ons komt staan.

‘Sorry,’ bromt hij. ‘Ik liet de bal gaan.’

Raaf haakt haar teen onder de bal en wipt hem omhoog, tegen zijn borst.

‘Netjes!’ Jeff stoot de bal naar beneden, vangt hem op met zijn voet en laat hem daar balanceren.

‘Ja, eh, jij ook,’ mompelt Raaf.

‘Bedankt.’ Hij wipt de bal op, houdt hem een keer of wat hoog en trapt hem dan met een boogje naar Raaf. Ze neemt de bal aan op haar voet en schiet hem behendig terug. Het lijkt wel zo’n natuurprogramma op tv. Ik kan de commentaarstem in mijn hoofd horen: *We zijn nu getuige van het paringsritueel van voetbalfanatiekelingen, die elkaar graag het hof maken met hun snelle voetenwerk en dribbeltechniek.*

Jeff kijkt naar Raaf. ‘Indrukwekkend.’

Ik zie dat Raaf begint te blozen en wil er al tussen komen, maar Jeff praat verder.

‘Zo iemand als jij kunnen we wel gebruiken in ons team.’ Hij buigt voorover en pakt de bal op. ‘Jammer dat je geen jongen bent.’ Hij draait zich om en loopt weg.

Raaf staart hem na. ‘Hij wou dat ik een jongen was!’ jammert ze.

‘Hij heeft in ieder geval gezien dat je een meisje bent...’ zeg ik in een poging haar te sussen.

Savanna pakt haar tas op. ‘Hij komt er nog wel achter.’ Ze loopt zelfverzekerd naar de ingang. ‘Dat lukt ze meestal wel.’

***

‘Aan het begin van de zeventiende eeuw analyseerde de Duitse astronoom *blabla* op wiskundige wijze de bekende astronomische *blabla* en kon zo drie wetten opstellen die de beweging van de planeten *blabla...*’ De monotone stem van mevrouw Murray dreunt door het lokaal. Raaf zit naast me te gapen. Ik pak mijn pen.

De rector wil de fietsenstalling slopen. Hij zegt dat fietsenrekken voor meer ruimte zorgen op het schoolplein. Maar wat voor soort ruimte?

‘Natuurlijk leert Newton ons dat de grootte van de *blabla* omgekeerd evenredig is aan het kwadraat van de afstand van de *blabla*.’

Ik hoor mevrouw Murray bijna niet meer.

Publieke ruimte, en niks anders.

Dit artikel wordt te gek.

Zoenen is geen publiekssport. Mensen hebben privacy nodig, geen nieuwsgierige blikken.

Mevrouw Murray draait zich om en begint op het bord te schrijven. Mijn pen vliegt over mijn schrijfblok.

Niemand zou een lerarenkamer met glazen wanden bouwen. Pak ons de stalling af en je pakt ons het recht op romantiek af.

De bel gaat.

‘Lees als huiswerk hoofdstuk *blabla*,’ roept mevrouw Murray, terwijl de leerlingen hun stoelen achteruitschuiven.

Ik stop mijn blok vliegensvlug in mijn tas. ‘Ik ga naar de vergadering van de webkrant,’ zeg ik tegen Raaf. ‘Duim voor me.’

‘Je hebt geen geluk nodig,’ antwoordt ze. ‘Je bent een geweldige schrijver. Ze zullen versted van je staan.’

Ik glimlach naar haar en ben niet voor het eerst ontzettend blij dat ze mijn beste vriendin is. ‘Nou, als ik het maakt heb als journalist moet je me wel een exclusief interview geven als je aanvoerder wordt van het Engelse vrouwenvoetbalteam.’

Raaf geeft me een high five. ‘Zeker weten.’

Ik spring op, zodat mijn stoel bijna omvalt, en baan me een weg naar de deur.

‘Vergeet niet te bellen om te vertellen hoe het ging!’ roept Raaf me nog na.

‘Oké!’ Ik storm de klas uit en ren met twee treden tegelijk de trap op. Ik wil echt niet te laat komen op deze vergadering. Mijn hele toekomst in de journalistiek kan ervan afhangen.

De oude opslagruimte die tot hoofdkwartier van de webkrant is gebombardeerd, ligt aan de andere kant van het gebouw. Dus tegen de tijd dat ik daar aankom, heb ik een rood hoofd en ben ik buiten adem. Zo gauw ik de deur opendoet dringt de muffe geur van vocht mijn neus binnen.

Meneer Harris zit op een stoel bij de deur en maakt zijn bril schoon met zijn das vol theevlekken. Zijn zwarte krullen groeien zoals altijd als telefoonkabels uit zijn hoofd. Hij kijkt naar me en glimlacht. ‘Hallo, Gemma.’

‘Hallo,’ antwoord ik hijgend. Dan zie ik Cindy Jensen aan een tafeltje voor in het lokaal zitten, pen in de aanslag in een perfect gemanicuurde hand.

‘Blij dat je kon komen,’ zegt ze met de minst ‘blijje’ stem die ik ooit gehoord heb. Ze schrijft iets op het klembord dat voor haar ligt. Ze is blond, ijzig, zit een klas hoger en heeft blijkbaar de leiding over de vergadering genomen. De moed zinkt me in de schoenen. Ik hoop maar dat er nog andere leerlingen uit mijn jaar komen.

Achter me kraakt de deur. Ik draai me om en zie Jeff Simpson binnenkomen. Oh my God. Dit is een briljante ontwikkeling. Als Jeff ook in de redactie van de webkrant komt, krijg ik alle kans om hem beter te leren kennen. En

als ik hem beter leer kennen, kan ik belangrijke informatie doorspelen aan Raaf. Of hij single is bijvoorbeeld, en wat hij naast voetbal nog meer leuk vindt.

En ik kan hem laten zien dat Raaf nog leuker is dan de bekerfinale.

Lees verder in *Hartenjager*.

Met dank aan Kate Cary

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Signs of Love. Love Match*

Verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd.

© 2012 Hothouse Fiction Limited

Voor deze uitgave:

© 2017 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Hanneke Majoor

Omslagafbeelding: Shutterstock

Illustraties: Laura Hope

Omslagontwerp: Miriam van de Ven, Nicola Theobald

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4296 3 (e-book 978 90 261 4297 0)

NUR 283